

РЕШЕНИЕ

№ 3

гр. София, 04.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на седми декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Лилия Н. Г.а
                  Атанас Н. Атанасов

при участието на секретаря Анна Щ. Тодорова
в присъствието на прокурора М. Б. Д.
като разгледа докладваното от Лилия Н. Г.а Въззивно наказателно дело от
общ характер № 20221100604257 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С присъда, постановена на 08.03.2022 г. по НОХД № 13680 по описа за 2020 г. по описа на СРС, НО, 13 състав, е признан подсъдимият Ц. И. Й., роден на **** год. в гр.София, българин, български гражданин, осъждан, неженен, с основно образование, работещ като строителен работник, живущ в гр.София, ж.к. ****, за НЕВИНЕН в това, че на 04.07.2019 год. в гр.Банкя, ул. „Св.Св. Кирил и Методий“, в магазин за безалкохолни напитки, е отнел чужда движима вещ – мобилен апарат марка „Huawei“, модел Y 6 2018 на стойност 178,14 (сто седемдесет и осем лева и 14 стотинки) лева от владението на Й. Г. В., без негово съгласие и с намерение противозаконно да го присвои и кражбата е в немаловажни случаи, като е извършена повторно – извършил е престъплението, след като е бил осъждан с влязла в сила присъда за друго такова престъпление (осъждан по НОХД №1571/2015 год. по описа на РС – Казанлък, в сила от 14.12.2015 год. за престъпление по чл.195, ал.1, т.4 и т.5 вр. чл.194, ал.1 от НК), и на основание чл.304 от НПК го е оправдал по повдигнатото обвинение по чл.195, ал.1, т.7 вр. чл.194, ал.1, вр. чл.28, ал.1 от НК.

С постановената присъда са оставени в тежест на държавата направените в наказателното производство разноски на основание чл.190, ал.1 от НПК.

Недоволен от постановената присъда е останал прокурор при

Софийска районна прокуратура (СРП), който, в срока по чл. 319 от НПК, е подал въззивен протест. В него се твърди, че първоинстанционната присъда е неправилна и незаконосъобразна. Изложени са аргументи, че са били събрани и приобщени по законовия ред всички необходими доказателства, от които се доказва извършеното от подсъдимия престъпление. Заявява се, че допълнителни мотиви към протеста ще бъдат изложени след запознаване с мотивите към протестираната присъда. Прави се искане Софийският градски съд да отмени присъдата и да постанови друга, с която да признае подсъдимия за виновен по повдигнатото му обвинение, като видът, размерът и начинът на изтърпяване на наложеното наказание се определят по справедливост с оглед събрания доказателствен материали и обществената опасност на деянието и на дееца.

С подадения въззивен протест не се правят искания за събиране на доказателства от въззивния съд.

Допълнение към въззивния протест не е постъпило, въпреки изпратеното съобщение до СРП.

Защитникът и подсъдимият не вземат писмено становище по протеста, макар и преписи от него да са им били връчени.

След насрочването на делото, въззивният съд в открито съдебно заседание е преценил, че за обезпечаване на правомощието на контролиращата инстанция по чл. 313 и чл. 314 от НПК и правилното решаване на делото, за изясняването му от фактическа страна, се налага провеждането на въззивно съдебно следствие. В този смисъл съдът е допуснал извършването на повторен разпит на пострадалия от престъплението, а именно на свидетеля Й. В., както и на свидетеля Л. Ж..

В откритото съдебно заседание пред въззивния съд прокурорът заявява, че не поддържа протеста, намира че деянието е несъставомерно от субективна страна. Заема становище, че показанията на свидетеля Ж. следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като се явява незаинтересован от изхода на делото свидетел, а показанията на свидетеля В. са изключително противоречиви и са повлияни от афектираното му състояние, следствие от създалата се ситуация. Изразява мнение, че деянието не е доказано от субективна страна.

Защитникът на подсъдимия Й. - адвокат Е. Й. оспорва протеста и намира, че първостепенният съдебен акт е правилен и обоснован. Според него липсва субективният елемент за извършване на престъплението у подсъдимия и същият не е имал намерение да го отчужди за себе си или за другото, че е бил поставен в условията на грешка относно собствеността на процесната вещ и го е предал на друго неизвестно лице по делото, което и органите на МВР не са установили като самоличност. Иска се присъдата на Софийски районен съд да бъде потвърдена изцяло, като правилна и обоснована.

В последната си дума подсъдимият моли да бъде оправдан.

Софийски градски съд, след като обсъди доводите във въззивния протест, както и изложените от страните в съдебно заседание, и след като в съответствие с чл. 314 от НПК провери изцяло правилността на атакуваната

присъда, констатира, че не са налице основания за нейното изменение или отмяна поради следните съображения:

Депозираният протест от представителя на СРП е постъпил в законоустановения срок и отговаря на изискванията на чл. 320 НПК, поради което е допустим. Въпреки заявлението на прокурора в откритото съдебно заседание, че не поддържа протеста, въззивният съд следва да пристъпи към самостоятелна преценка за основателността му съгласно принципите визирани в чл. 13 и чл. 14 НПК.

При тази преценка въззивният съд констатира, че първата инстанция е провела всестранно, пълно и обективно съдебно следствие по реда на глава 27 от НПК и хипотезата на чл.371, т.2 от НПК, в хода на което са били събрани всички необходими за разкриването на обективната истина и относими към предмета на делото доказателствени материали. Първостепенният съд е подложил на внимателен и подробен анализ събраните доказателства, както поотделно, така и в съвкупност. Изложил е убедителни мотиви на кои от тях дава доверие и на кои - не, след което е извел верни фактически констатации. Въззивният съд споделя установената по този начин от първата инстанция фактическа обстановка и намира, че не са налице основания за промяна, а именно:

На 04.07.2019 год., свидетеля Й. В. бил в магазин за напитки, находящ се в гр.Банкя, ул. „Св.Св. Кирил и Методий“ и си купил кафе. При заплащането на сметката оставил телефона си - мобилен апарат марка “Huawei“, модел Y 6 2018 непосредствено пред него, на касата, върху намиращите се там вафли и на тръгване забравил да го вземе. След свидетеля В., в магазина влязъл да пазарува подсъдимия Ц. Й.. Когато се озовал на касата, последният видял пред него оставения върху вафлите мобилен телефон марка “Huawei“, модел Y 6 2018, взел същия, платил сметката си и излязъл от магазина, държейки го в ръка. Непосредствено пред магазина, подсъдимият Й. видял непознат човек (чиято самоличност в хода на производството не е установена) и попитал дали телефонът е негов. След като лицето потвърдило, че е собственика, подсъдимият му предал вещта и останал да пие кафе на масичка пред магазина. Неустановеното лице си тръгнало с телефона на свидетеля В., като продължило да се движи по улицата.

Междувременно свидетелят В. установил липсата на мобилния си телефон, незабавно се върнал в магазина и заедно с продавача – свидетеля Л. Ж. прегледали записите от камерите за видеонаблюдение, които били монтирани в обекта. На видеозаписите, които не са приобщени по делото, двамата свидетели ясно видели, че именно подсъдимия Й. взема телефона от мястото, където преди това е бил оставен от В. и излиза навън. Докато свидетелите В. и Ж. коментирали записите, подсъдимият който стоял отпред и пиел кафе, чул разговора, влязъл в магазина и заявил, че той е взел телефона и го е дал на непознато лице, тъй като същото му е заявило, че е собственик. Свидетелят В. се афектирал от случилото се и се развикал. Неустановеното по делото лице се спряло, върнало се и предало телефона на свидетеля В.. На място пристигнали и служители на МВР, които снели

обяснения от В., Ж. и Й., след което заедно отишли в РУ, където последния бил задържан. Полицейските служители на СДВР, които се отзовали на сигнала за отнетия телефон – свидетелите Г. и Петров, не предприели действия по установяването на самоличността на лицето, взело телефона от подсъдимия Й., като това не е било сторено и в хода на воденото досъдебно производство. Не са били предприети и действия по приобщаването на записите от монтираните в обекта видеокамери към доказателствената съвкупност.

Телефонът бил върнат на собственика му още на инкриминираната дата, като липси по него не са били констатирани.

Съгласно заключението по съдебно-оценителната експертиза след приспадната амортизация, стойността на инкриминираната вещ мобилен телефон марка “Huawei“, модел Y 6 2018 е 178,14 (сто седемдесет и осем лева и 14 стотинки) лева към 04.07.2019 год.

Тази фактическа обстановка се установява от събраните в хода на воденото производство доказателства и доказателствени средства, сред които основно значение имат част от свидетелските показания на пострадалия В. (както дадените непосредствено пред първостепенния и въззивния съд, така и приобщените от досъдебното производство на основание чл. 281, ал. 5 във връзка с, ал. 1, т. 2 НПК), на свидетеля Ж. и обясненията на подсъдимия Й.. По делото няма спор, че свидетеля В. е бил в магазина в гр.Банкя и е забравил в близост до касата, върху поставените до нея вафли, мобилният си телефон марка “Huawei“, модел Y 6 2018. Няма спор и относно обстоятелството, че именно подсъдимия Й. е видял въпросният забравен телефон и го е взел, като непосредствено след излизането си от магазина го е предал на трето неустановено по делото лице, след което останал спокойно отпред на поставена масичка да пие кафе. По делото не се констатира противоречие и относно обстоятелството, че след установяване на липсата на мобилния телефон, свидетелят В. се е върнал в магазина и заедно със свидетеля Ж. е изгледал записите от монтираните видеокамери в обекта и заедно са възприели, как подсъдимия взима забравената вещ в близост до касата, след което е излиза от магазина и предава инкриминираната вещ на третото неустановено лице.

В проведените съдебни заседания пред първоинстанционния съд, а и пред въззивния съд, свидетелят В. изразява субективна увереност, че подсъдимия е съзнавал, че отнема чужда движима вещ и демонстрира предубеденост, че Й. се е познавал с третото неустановено лице и е бил негов приятел – „негов ортак“. Тази субективната увереност на свидетеля се разколебава от показанията на свидетеля Ж., който е очевидец на събитията и който е възприел непосредствено поведението на подсъдимия Й. и на пострадалия. Правилно първостепенният съд е кредитирал показанията на свидетеля Ж. като кореспондиращи на обясненията дадени от подсъдимия относно мотивите му касателно инкриминираната вещ. Субективната увереност на свидетеля В. досежно познанството на подсъдимия и третото неустановено лице, в т.ч. и мотивите му за вземането на мобилния телефон от магазина, не почиват на никакви доказателства, които да са били събрани и

приобщени по делото по предвидения от закона ред. Същите представляват единствено предположения и субективни оценки, които очевидно са провокирани от емоциите, които е преживял на инкриминираната дата във връзка със забравения от него мобилен телефон, съдържащ важна информация относно работата му. Обясненията на подсъдимия, според които е предал намерения от него телефон на третото неустановено лице, доколкото същото е заявило, че той е собственик на забравената вещ, кореспондират на показанията на свидетеля Ж.. Последният е възприел, че подсъдимия Й. е направил изявление в този смисъл незабавно след връщането на В.. Обясненията на подсъдимия и показанията на Ж., в известна степен кореспондират и на изложеното от пострадалия В., който пред въззивния състав заяви, че след като приключил преглеждането на записите от видеокамерите в обекта, подсъдимият Й. е влязъл в магазина и е започнал да обяснява, че е намерил телефона и е казал „Аз го дадох на ето този“, след което В. се развикал след лицето и си върнал мобилния телефон. Действително, обясненията на подсъдимия, винаги трябва да бъдат преценявани изключително внимателно и прецизно, след съпоставката им с целия доказателствен материал, тъй като същите имат и защитна и доказателствена функция. Правилно първостепенният съд ги е кредитирал, като е отчел цялостното поведение на Й. – същият излязъл е от магазина държейки телефона в ръка; бил е спокоен и е останал пред магазина, при положение че не е имал обективна пречка да си тръгне; самостоятелно е взел решение и е уведомил пострадалия, че именно той е намерил телефона и е посочил лицето, което погрешно е възприел като собственик на вещта. Това житейски логично поведение, кореспондира изцяло на дадените от подсъдимия обяснения и на свидетелските показания на Ж., като не се отчитат в тази насока никакви противоречия или колебания. По делото не са били събрани и други надеждни доказателства, които да опровергават същите, за да се приеме, че първоинстанционния съд неправилно е оценил обясненията на подсъдимия и им е дал вяра. Дадените показания от свидетелите Г. и Петров не внасят допълнителна яснота, тъй като същите единствено сочат, че са се отзовали на сигнала за отнетия телефон. Последните двама вместо да установят самоличността на трето лице, от което пострадалият е взел процесната вещ, пристигайки на място се задоволили единствено със заявеното от свидетеля В., който потвърдил че мобилния му телефон е бил отнет от подсъдимия Й..

При така установената фактическа обстановка въззивният съд направи следните правни изводи:

Подсъдимият е обвинен в осъществяването на кражба извършена при условията на повторност и в немаловажни случаи - престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 7 във вр. чл. 194, ал. 1 вр. чл. 28, ал. 1 от НК. От обективна страна, предмет на престъпно посегателство при „кражбата“ (а и при квалифицираната такава) са чужди движими вещи, които имат определена, изчислима в пари стойност /ППВС №6/ 26.IV.1971г., изм. с ППВС №7/6.VII.1987г., ТР №54/89г., ОШК, ВС/. Изпълнителното деяние на престъплението „кражба“ се изразява в отнемане на чуждата движима вещ от

владението на друго без негово съгласие. Отнемането представлява прекъсване на досегашното владение и установяване на ново владение. Кражбата е резултатно престъпление – изразява се в завладяването на движимата вещ и установяване на своя трайна фактическа власт върху вещта от дееца и намерение за своене. Деянието може да бъде извършено при формата и вид на вината - пряк умисъл. В настоящия случай за подсъдимият Й. липсват доказателства да е осъществил обективните признаци от състава на престъплението, а именно да е извършил действия по прекратяване владението на свидетеля Й. В. върху горепосочената движима вещи и по установяване на свое такова владение.

При описаните факти, районният съд е направил верни правни изводи за липса на доказателствена обезпеченост за извършено престъпление от общ характер по несъмнен и категоричен начин по чл. 195, ал. 1, т. 7 вр. чл. 194, ал. 1, вр. чл. 28, ал. 1 от НК от страна на подсъдимия Ц. И. Й., в каквато насока е повдигнато обвинение от Софийска районна прокуратура. Подобно на контролираната инстанция, настоящият съдебен състав намира, че събраните по делото доказателства се оказват недостатъчни, за да бъде признат подсъдимият за виновен в извършване на посоченото по - горе престъпление. Анализът на доказателствените материали поотделно и в тяхната логическа връзка, не обуславят извод за несъмнена доказаност на наличието на умисъл у подсъдимия да прекрати чуждата фактическа власт и да установи своя такава върху инкриминираната вещ мобилен телефон марка “Huawei“, модел Y 6 2018, собственост на свидетеля Й. Г. В.. Напротив, подсъдимият е смятал, че връща вещта на нейния собственик, а именно на трето лице отбелязало се като такъв, след като е намерил забравения в магазина телефон.

Съвкупният анализ на доказателствените източници и установените въз основа на тях факти не позволяват да се направи еднозначен, категоричен и единствено възможен извод, че подсъдимият е установил съзнателно фактическа власт върху процесния мобилен телефон, без съгласието на неговия собственик и с намерение да я свои. Изложената от обвинението картина на събитията в приложения по делото обвинителен акт, не се подкрепя еднозначно от събрания по делото доказателствен материал. Това от своя страна означава, че обвинението не е доказано по несъмнен и безспорен начин, което налага оправдаването на привлеченото към наказателна отговорност подсъдимо лице.

За да бъде постановен краен осъдителен съдебен акт, следва да е възможен единствен и законосъобразен извод, че инкриминираната престъпна деятелност е осъществена както от обективна, така и от субективна страна и съответства на квалификацията на престъпния състав посочен в обвинението, а също така и деянието да е извършено по несъмнен начин от подсъдимия. Когато не са налице горните обстоятелства, съдът е длъжен да признае подсъдимото лице за невинно с оглед разпоредбата на чл. 304 НПК, тъй като присъдата не може да почива на предположения, на съмнителни и колебливи обстоятелства относно фактическите констатации за инкриминираното деяние и липсата на категоричност относно авторството. В този смисъл и

правилно първостепенният съд е стигнал до извод за единствения възможен изход, а именно да оправдае подсъдимия за посоченото деяние. Писмените и гласните доказателства, взети предвид при установяване на фактическите положения, не допринасят за изясняване на обстоятелствата по чл.102, т.1 и т.2 НПК относими към предмета на доказване и се явяват недостатъчни за обосноваване на осъдителна присъда. Налице е предположение за извършване на престъплението от подсъдимия. Обвинението не е доказано по несъмнен начин - както от обективна, така и от субективна страна. В конкретния случай събраните доказателства не сочат по категоричен и еднопосочен начин подсъдимият да е извършил описаното в обвинителния акт деяние и същите са недостатъчни, за да бъде признат същият за виновен в извършване на инкриминираното от Софийска районна прокуратура престъпление. Имайки предвид горното и според изискването на чл. 303, ал. 2 НПК, правилно и законосъобразно първостепенният съд е признал Ц. И. Й. за невиновен и го е оправдал по повдигнатото обвинение.

След като подсъдимият е бил правилно оправдан, то правилно и законосъобразно сторените разноси по делото са били оставени в тежест на държавата (чл. 190, ал. 1 НПК).

С оглед горното, въззивният съд намира за неоснователни доводите, застъпени в протеста на Софийска районна прокуратура, за доказаност на вмененото на подсъдимия престъпление, с оглед приобщените по делото доказателства.

В обобщение, предвид пълното съвпадение на фактическите и правните изводи на въззивния съд с тези на първостепенния, както и след извършената на основание чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка и липсата на основания, налагащи изменение или отмяна, протестираната присъда следва да бъде потвърдена изцяло.

Така мотивиран и на основание чл. 338 във връзка с чл. 334, т. 6 НПК, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА ПРИСЪДА, постановена на 08.03.2022 г. по НОХД № 13680 по описа за 2019 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 13 състав.

Решението не подлежи на обжалване и/или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____